

eller i alt Fald burde være en aandelig Adspredelse, en aandelig Ophjælpelse, der kan have stor Betydning for Menneskelivet. Jeg ser derfor ikke rettere end, at man, naar man vil beskatte Teatrene, kommer til at forhindre den aandelige Ophjælpelse, den virkelige Tilegnelse af den Livsglæde, som hører med til Menneskets Tilværelse.

Der er ogsaa en anden Urimelighed, som gør sig gældende, naar Talen er om det kongelige Teater. Staten understøtter Teatret, og derefter kræver man Skat af det. Jeg maa maaske henstille til den højtærede Finansminister at forklare os, om det kongelige Teaters Forestillinger kunne anses for at være almenyttige, medens de andre Teaters Forestillinger maa anses for at være mindre almenyttige og derfor skulle beskattes.

Naar vi dernæst gaa over til Varietéen, skal jeg indrømme, at den ikke altid er forædlende og aandsopløftende. Der er Ting der, der ikke interessere mig, der er ogsaa Ting, som støde mig, men i Almindelighed deler jeg den ærede Ordførers Mening, naar han siger, at de store Varietéer kunne være Steder, hvor man kan gaa hen og have en behagelig Aften og glæde sig over, hvad der bydes. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at der paa en af vore større Varietéer, nemlig Scala, for Tiden optræder en Artist, som hedder Mazuz, en udmærket Komiker. Jeg er ganske overbevist om, at den højtærede Finansminister vilde kunne have udmærket Udbytte af at gaa ind og se denne Komikers Præstationer. Han vilde derved komme i godt Humør, og det vilde præge hans Tale og Forhandlingerne i dette Ting. Det vilde være til ualmindelig Nytte og Glæde for hele den danske Rigsdags Arbejde.

Man skal jo ogsaa høre sin ærede Modstander, og jeg har ikke blot med Opmærksomhed hørt paa den ærede Ordfører, men jeg har ogsaa søgt at finde et Forsvar i Pressen for dette Forslag, og jeg har været saa heldig at finde en Artikel i et Blad, der staar den højtærede Landbrugsminister nær, „Randers Venstreblad“. Ganske vist er den tagen efter „Vendsyssel Tidende“, men den er tagen uden Kommentar, og den synes at have gjort sin Runde i Regeringspartiets Blade. Jeg tør derfor vel gaa ud fra, at disse Udtalelser maa erkendes for at være en Støtte for den højtærede Finansministers Forslag. Jeg maa maaske med Formandens Tilladelse oplæse et Par Linier deraf? Efter at der først er sagt, at disse Fornøjelser jo gaa fra Kælder til Kvist i visse Bykvarterer, om fuldstændig beherskes af Teater og

Varieté, fortsættes der saaledes: „Den derved anslaaede Tone er karakteristisk for den voksende Strøm af forlystelsessyge Mennesker, der i alt Fald i Byerne hyppigt ændrer det ovennævnte Spørgsmaal, saa at det kommer til at lyde: Hvornæd skulle vi mere os i Aften, og hvor skulle vi hen i Nat?“ Man vil altsaa fremstille Københavnerne som Folk, der egentligt talt ikke have synderligt andet at tænke paa, naar de have sovet ud efter den foregaaende Aftens Underholdning, end, hvor de saa skulle hen den kommende Aften. Der findes sandsynligvis Mennesker, som ikke have synderligt andet at tænke paa; men hvis man mener, at dette er det brede arbejdende Folk eller i det hele taget de Mennesker, som udføre en nyttig Samfundsgerning, saa vil man vistnok vurdere Københavnerne ganske forkert. Det Bourgeois, der ikke har andet at foretage sig end at more sig, regne vi vel ikke med, naar vi give Love af denne Art. Vi vilde heller ikke have Ret dertil. Have de ikke noget nyttigere at tage sig for, maa det blive Lovgivningsmagtens Opgave paa de Omraader, hvor vi retteligt kunne ramme dem, at faa den Part af deres Midler, der maa tilkomme det offentlige, ind i de offentlige Kasser, men ikke ad de her anslaaede Veje. Vi have jo vedblivende Indtægt- og Formueskat og Arveskat, hvorigenennem vi ere i Stand til at skaffe os Midler. Men vi skulle ikke, hvor der er Tale om de bedre stillede Fornøjelser, mene, at vi just behøve at lægge en Skat her, ej heller, at Fornøjelser skulle være det afgørende for den Maade, paa hvilken man i en Storby lever sit Liv.

Saa siges der videre i Artiklen, at man skal komme ud paa Landet; der skal man lære at glæde sig ved Naturen; men Københavnerne forstaa ikke længer Glæden ved Naturen, nej de Steder, hvor der er Koncert, hvor man hører den sidste nye Melodi fra en eller anden Operette eller en eller anden Kabaret, der er Københavnerne med; længere gaa deres Tanker ikke, men den store, skønne frie Natur have de ingen Sans for. Jeg vil tillade mig at sige, at jeg i min Virksomhed i det offentlige Liv har søgt i saa vid Udstrækning som muligt at lære den Del af Befolkningen, jeg nærmest har Føling med, nemlig Arbejderklassen, Glæden ved den frie Natur. Jeg har søgt at drage dem ud til denne Natur. Jeg har bidraget, hvad jeg kunde til at gøre opmærksom paa de Vilkaar, under hvilke Mennesker kunne leve et Liv i mere direkte Rapport til Naturen. De Mennesker, som bo i høje Kaserne med Mure, der